

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Confessiones

Jolly, R.

Citation

Jolly, R. (1993). Confessiones. *Bestuurskundige Berichten*, 8(3), 16-17. Retrieved from <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3233697>

Version: Publisher's Version

License: [Creative Commons CC BY-NC-ND 4.0 license](#)

Downloaded from: <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3233697>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Het is natuurlijk geweldig als docenten zich wat aantrekken van slechte resultaten; als onderwijzend personeel steeds maar aan vakken blijft sleutelen om ze zo „slaagbaar” mogelijk te maken. De al maar voortdurende queeste naar hoge slagingspercentages culmuleert niet zelden in de creatie van werkgroepen. Toch zijn de ervaringen met die werkgroepen niet altijd onverdeeld positief.

Roger Jolly

Een veelvuldig falen

Ik had mijn „Beleid”, een DII-vak voor de niet ingewijden, niet gehaald. Laten we daar duidelijk over zijn. Na twee kansen nog steeds geen voldoende en dus met hangend hoofd terug naar de colleges. Natuurlijk had ik wel deelgenomen aan het her-hertentamen, maar daarvan was de uitslag enkele weken na het tentamen nog niet bekend. Van armoede maar de nieuwe boeken, die zoals bij elk goed bestuurskundevak elk jaar (lieft vaker) veranderen, aangeschaft.

De reader heb ik niet gekocht, daar was hij te weinig voor veranderd ten opzichte van verleden jaar. Maar de gelukkigen die hem wel hadden aangeschaft merkten al gauw dat de artikelen van Goodin en Dunn niet alleen in hun boeken voorkwamen, maar ook in de reader. Foutje, een overblijfseltje van vorig jaar, het scheelde maar zo’n vijftig bladzijden op een reader van 168 kantjes.

„Gelukkig” bleek ik ook het her-her niet gehaald te hebben en had mijn boeken dus niet voor niets gekocht. Nu mag je als student na drie keer gezakt te zijn niet klagen, hoewel er toch het een en ander te klagen was.

Werkgroepen

Het tweede deel van, het driedelig vak, Beleid werd dit jaar opgevuld met werkgroepen. Verplichte werkgroepen. Nu heb ik het niet zo op verplichte werkgroepen, want dat betekent dat je aanwezig moet zijn, maar goed. De werkgroepen waren verplicht omdat er in de „werkcolleges belangrijke informatie werd gegeven.”

Laat me even uitwiden over de organisatie van de werkgroepen. De DII-studenten werden over vier groepen verdeelt, zodat de vier docenten door

de groepen konden rouleren. Eerst gaf zo’n docent in een college een praatje over een onderwerp en deelde dan een opdracht uit, die je snel, (binnen enkele dagen), moest maken en inleveren. Op het volgende college van die docent werd de opdracht dan besproken, of, zoals één maal het geval was, moest er een referaatje gehouden worden.

Zoals wel te verwachten was, viel het informatie-gehalte van de colleges wat tegen. Misschien lag het eraan dat ik, dom natuurlijk, de afgelopen paar jaar wel eens had opgelet tijdens enkele colleges. Het was in elk geval niet zo dat iemand die het college miste op grote achterstand raakte als ze de aantekeningen van iemand overnam.

Als je desondanks niet kwam opdagen bij een werkgroep, dan kwam je dat te staan op een vervangende opdracht. Wanneer je meer dan drie colleges miste, kon je het onderdeel eigenlijk niet goed meer volgen: de colleges werden dan „te fragmentarisch”.

Voor moed, beleid en BIK

Nu worden er in het DII meer vakken gegeven dan alleen Beleid. Een ander is bijvoorbeeld Bestuurlijke Informatiekunde, (B.I.K.). Een leuk vak dat zijdelings nog iets te maken heeft met computers en informatiestromen. Ook dit vak kent verplichte bijeenkomsten. En met een bewonderingswaardig staaltje plan-werk waren de verplichte samenscholingen van BIK en Beleid, beide DII-vakken, beide door hetzelfde onderwijssecretariaat gecoördineerd, voor een groot aantal mensen op dezelfde tijd ingeroosterd.

Het gebeurt wel vaker dat inroostering van vakken problemen geeft, maar meestal is het dat er twee vakken in hetzelfde lokaal worden gegeven. En meestal is het zo dat het dan om vakken gaat van twee verschillende vakgroepen. Zo moest een tijdje terug het

vak Bestuurlijke Grondslagen in hetzelfde lokaal gegeven worden als het (natuurkunde) vak Elementaire Kinetische Theorie. Omdat geen van de partijen veel aandacht schonk aan het misverstand, ontmoetten de docenten elkaar het volgende jaar weer op dezelfde tijd in hetzelfde lokaal.

Zulks was nu echter niet het probleem. Integendeel! De vakken Beleid en BIK werden op zeer andere plaatsen gegeven. Er zat dus niets anders op dan een van beide te volgen, want geen van de docenten wenste in het begin toenadering te maken.

Een vervangende opdracht

Na veel gemopper kwam men ons toch wat tegemoet. Studenten die door de vervelende samenloop van omstandigheden, te weten BIK en Beleid, werkcolleges Beleid hadden gemist hoefden slechts voor de gemiste werkcolleges een vervangende opdracht maken. Tot zover het goede nieuws. Het slechte nieuws was dat elke docent die vervangende opdracht wat anders aanpakte. Zo was er een die de opdracht op een papiertje bij het Leirsecretariaat liet leggen, maar van anderen moest je ze in Rotterdam komen ophalen.

Nu reist de Nederlandse student zo weinig met de trein dat de N.S. bang is een overcapaciteit te hebben en daarom bij monde van minister Ritzen heeft laten weten dat jongeren toch meer nutteloze uurtjes moeten maken met het openbaar vervoer. Dus gingen de gelukkigen vol goede moed twee

**Er worden
in het DII
meer vakken gegeven
dan alleen
Beleid**

Confessiones

uur op reis naar Rotterdam om een velletje papier op te halen. Tijd zat, je studeert toch?

Als de opdracht af was, mocht je die in Rotterdam komen inleveren. Al dan niet vergezeld doen gaan van een referaat. Dus weer even in de trein.

Beoordeling

Al dat werk levert uiteindelijk, mits het resultaat van de cijfers voor de op-

drachten gemiddeld voldoende zijn, twee studiepunten op. Op een vak van zes studiepunten is dat dus een derde of te wel dertig procent van je cijfer. Althans dat vertelt ons het informatie-velletje van Beleid gecombineerd met de studiegids. Nu weet ik nog van wiskunde dat een derde ongeveer 33,33% is, maar een bestuurskundige die daarover valt.

En dat is dan alleen nog maar Beleid,

breek me de bek niet open over vakken als BIN en BIK.

Natuurlijk is het zo dat de beste stuurman aan wal staan, maar met een stuurman aan wal kan de koers toch nauwelijks beter worden uitgezet dan nu. Maar al met al heeft de werkgroep wel zijn resultaat gehad: ik word er zo moedeloos van, dat ik maar probeer het vak dit keer te halen. A

Publiek-private samenwerking

Jeanet Oonk

Inleiding

Gedurende lange tijd is het heel normaal geweest dat overheidsorganisaties en bedrijven samenwerken. Eind jaren zestig komt daar echter verandering in. In die tijd gaat bij de overheid het idee van de ‘maakbare samenleving’ leven. De overheid beschikt over voldoende middelen om vele projecten zelf ter hand te nemen. Langzamerhand groeit er dan een diep geworteld wantrouwen en apathie tussen overheidsorganisaties en bedrijven. Pas in de jaren tachtig komt hierin verandering. De economische en maatschappelijke ontwikkelingen en het belang van het bedrijfsleven als economische motor nopen tot een andere aanpak van de regering. Het tweede kabinet Lubbers geeft in het Regeerakkoord aan dat publiek-private samenwerking een goed instrument is om het investeringsvolume in onder andere de stedelijke vernieuwing op te voeren.

Publiek-private samenwerking

Het begrip is oorspronkelijk uit Amerika komen overwaaien (public-private partnership). Een algemene definitie van het begrip bestaat weliswaar niet, maar het dient te gaan om een gecoördineerde interactie tussen overheden en bedrijven met congruente doeleinden en met zowel

Samenwerking tussen overheidsorganisaties en het bedrijfsleven staat volop in de belangstelling! De laatste jaren hebben vele projecten gestalte gekregen via een publiek-privaat samenwerkingsverband. In het DII gaat één van de seminars over dit fenomeen. Het onderstaande stuk zal kort de achtergrond en het begrip schetsen.

maatschappelijke als commerciële kenmerken. Dit onder voorwaarde van het behoud van de eigen identiteit van de betrokken partijen.

Sterke punten

Aan de samenwerking zitten een aantal sterke punten. De overheid zelf bezit minder marktkennis dan de private partij en door samen te werken met private partijen kan de opbrengst van projecten vergroot worden. Een ander voordeel is dat de bedrijfsvoering van private partijen sterk op efficiëntie gericht is. Door samen te werken wordt verwacht, dat de efficiëntie binnen de overheid zich ook zal verbeteren. Aan de andere kant zijn er voordelen voor de private partij. Door samenwerken is het mogelijk bepaalde noodzakelijke publieke procedures versneld af te handelen (bv. vergunningverlening).

Partijen

Dat beide partijen elkaar nodig hebben, betekent niet dat de samenwerking altijd soepel verloopt. De belangen van beide partijen lopen nogal uiteen. Waar de publieke partij een maatschappelijk belang nastreeft, wil

de private partij het rendement veiligstellen. Het is van belang dat er gemeenschappelijke uitgangspunten geformuleerd worden. Verder dienen er duidelijke afspraken over de verdeling van de risico’s en de is. De drugsdealers, drugverslaafden en pitbulls overheersen het straatbeeld van de Zeedijk en de directe omgeving. De “gewone man” waagt zich liever niet meer op de Zeedijk. Ook de politie heeft het gebied als verloren opgegeven (de openbare orde is er niet meer te handhaven). Door de stijgende criminaliteit verdwijnt de economische bedrijvigheid en dit versterkt weer de criminaliteit, etc. Deze vicieuze cirkel moet doorbroken worden en het is de verschillende partijen duidelijk dat ze dit niet alleen kunnen. Op 1 februari 1983 werd een historische beslissing genomen. Voorgesteld wordt de aanpak van de Zeedijk via een joint venture tussen overheid en bedrijfsleven gestalte te geven. Hiervoor wordt de stuurgroep Economisch Herstel Zeedijk opgericht en hierin nemen personen uit het bedrijfsleven, belanghebbenden (bv. buurtbewoners) en gemeentebesturen plaats.